

**ГЕНДЕР У СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ: СВІТОГЛЯДНІ АСПЕКТИ
ДЕРЖАВНИЦЬКОГО ПІДХОДУ**

Здійснено аналіз світоглядних аспектів, суспільного попиту щодо впровадження комплексної державної гендерної політики. З'ясовано пріоритетні напрями реалізації ідей гендерної рівності в українському соціумі.

Виявлено цивілізаційний вплив на Україну гендерної теорії як одного із засобів входження України в європейський контекст, залучення до європейських цінностей. Зроблено висновок, що розвиток гендерних напрямків досліджень дозволить виявити українську специфіку руху до європейського співтовариства.

Постановка проблеми. Відсутність гендерної рівності в суспільстві гальмує сталість суспільного розвитку держави, це підтверджує сучасний світовий процес. Гендерні проблеми все більше враховуються в умовах реконструювання й упорядкування сучасного політичного простору світової спільноти. Гендер є способом політичного мислення та політичного буття. Впровадження гендерних підходів у систему державного управління в Україні – об'єктивна необхідність, продиктована офіційним курсом на демократизацію, забезпечення рівних прав громадян щодо соціальної статі, паритету можливостей жінок і чоловіків у соціумі: участі у виборах та владних структурах, системі власності, на ринку праці, у правовому забезпеченні, соціальному захисті. Водночас наявна в українському суспільстві дискримінація за ознакою статі інтегрувалася майже у всі сфери життєдіяльності. Жіноцтво, яке в Україні складає близько 54 % населення, майже не представлене у вищих ешелонах виконавчої та законодавчої влади. Політична влада в Україні є практично одностатевою, тому більшість населення нашої країни у сферах державного і громадсько-політичного життя не має виразників своїх поглядів та інтересів. Сьогодні вже стало очевидним, що демократизація українського суспільства шляхом залучення до сфери прийняття політико-управлінських рішень представників обох статей є процесом незбалансованим саме через існування гендерних розривів у багатьох сферах життя, а не лише в політиці. Аналіз соціокультурних витоків гендерної специфіки української спільноти приводить до висновку, що історичні реалії та особливості традиційності українців значною мірою і дотепер впливають на певну "несучасність", "неєвропейскість" української нації, зокрема щодо формування гендерної демократії [1]. У суспільній свідомості міцно вкоренилися консервативні гендерні стереотипи, коли роль жінки пов'язується винятково з сім'єю, а чоловіка – з суспільною діяльністю. Відтак гендерний баланс у суспільстві має забезпечити виважена державна гендерна політика, заснована на принципах гендерного мейнстрімінгу, що передбачає визначення гендерних пріоритетів на всіх рівнях соціальної системи, комплексний підхід до проблеми рівності між чоловіками і жінками.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Гендерна теорія – це широка тема, до якої все частіше звертаються вчені різних галузей гуманітаристики, правознавства, політології, державного управління. Свій внесок у дослідження державницьких підходів у гендерному питанні внесли українські вчені та політики О. М. Балакірева, О. М. Бандурка, М. І. Буроменський, В. І. Довженко, Ю. М. Галустян, Ю. М. Грошевий, Л. С. Кобелянська, К. Б. Левченко, Т. М. Мельник, А. С. Олійник, О. М. Руднева, Ю. М. Тодика, О. О. Яременко. Науковцями здійснено аналіз міжнародних документів з проблем гендерної рівності, вивчено досвід їх втілення у різних країнах світу, можливості використання та вдосконалення в Україні, а також процес формування та реалізації державної гендерної політики в Україні. Гендерні аспекти державної служби, механізми забезпечення паритетної демократії в органах публічної влади, гендерні паритети в умовах трансформаційного суспільства – ці державницькі аспекти стали предметом досліджень науковців: М. Білинської, Н. Грицяк, Т. Василевської, Н. Карпачової, М. Пірен.

Невирішені раніше частини загальної проблеми. Україна ратифікувала цілу низку міжнародних документів, взявши на себе зобов'язання із забезпечення гендерної рівності в державі, послідовно проводить політику ліквідації дискримінації за соціальною статтю. Пекінською платформою дій, прийнятою на IV Всесвітній конференції про стан жінок "Дії в інтересах рівності, розвитку і миру", (Пекін, 1995 р.), до якої долучилася й Україна, передбачається впровадження всіма країнами-учасницями нового підходу у формуванні державної гендерної політики – "гендерного інтегрування", цей процес сьогодні ототожнюють з поняттям гендерного мейнстрімінгу. Тому питання комплексного підходу у державному управлінні, протиріччя та умови світоглядного характеру, що заважають становленню в Україні паритетного суспільства, вимагають додаткового вивчення.

Завданням статті є: дослідження світоглядних проблем формування гендерної політики в Україні, обґрунтування шляхів підвищення ефективності державного управління у цій сфері на основі впровадження гендерного інтегрування, що передбачає впровадження проблематики рівності соціальних статей на всіх рівнях функціонування українського суспільства.

Виклад основного матеріалу. Одним із вирішальних факторів розбудови громадянського суспільства, досягнення консенсусу між гілками влади, успішної реалізації демократичних реформ як необхідної умови для входження України до європейського співтовариства повинна виступати гендерна політика. Термін "гендерна

політика" є значно ширшим ніж "державна гендерна політика" і включає визначення основних гендерних пріоритетів і фундаментальних цінностей, принципів, напрямів діяльності, відповідних методів та способів їх втілення, спрямованих на утвердження рівних прав, свобод, створення умов, можливостей і шансів, гарантій забезпечення рівного соціально-політичного статусу чоловіків і жінок, на розвиток гендерної демократії та формування гендерної культури в суспільстві [1]. Державна гендерна політика – це стратегічна діяльність держави, що здійснюється шляхом спільних дій усіх зацікавлених суб'єктів з метою надання рівних можливостей жінкам і чоловікам у користуванні гарантованими правами і свободами [2]. Головними завданнями державної гендерної політики в Україні є: узгодження державної правової бази щодо питань гендерної рівності з вимогами міжнародного законодавства, проведення інституційних змін для гарантованого забезпечення рівної участі жінок та чоловіків у процесі прийняття політико-управлінських рішень, сприяння забезпеченню і контролю за дотриманням рівних прав соціальних статей в усіх сферах життя.

Інтеграційні процеси включення гендерного компоненту у всі сфери українського соціуму вимагають перегляду не лише змісту заходів, але й формування та використання нових видів та каналів впливу, щоб механізми були каталізатором інтеграції гендерної проблематики та її урахування в системі управління загалом. Суспільство має сприйняти як аксіому той факт, що жінки – це активний суб'єкт громадянського суспільства та державотворення, а не лише об'єкт державного захисту [3]. Реалізація принципів гендерної інтеграції в українському соціумі часто наражається на несприйняття через світоглядну некомпетентність, пов'язану з традиціоналістськими патріархальними стереотипами, що міцно укоренились у масовій свідомості українців, а також політичної еліти. Тому державна гендерна політика має бути спрямована на формування нового світогляду щодо ролі жінки в суспільстві. У галузі державного управління на сучасному етапі розвитку українського суспільства важливо розробити та запровадити шляхи та методи підвищення загального рівня гендерної свідомості громадян, державних службовців, керівних кадрів.

Утвердженню гендерної рівності, змінам у правовому статусі жінок України сприяла діяльність з узагальнення національного досвіду країн Європи і вироблення гендерних стратегій і перспектив європейськими структурами. Як член міжнародних і європейських організацій, в інтересах розвитку, миру і прогресу, а також демократії і національної безпеки, Україна підписала всі міжнародні документи світового і європейського значення, у яких викладено положення гендерної рівності, і як країна-підписант визнала їх правомірність, сприйняла як орієнтир і взяла зобов'язання щодо їх виконання. Серед таких документів: Загальна декларація прав людини (1948 р.); Міжнародний пакт ООН про громадянські і політичні права (1966 р.); Міжнародний пакт ООН про економічні, соціальні і культурні права (1966 р.); Конвенція ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок (1979 р.) і Факультативний протокол до неї (1999 р.); Віденська декларація прав людини (1993 р.); Декларація ООН про соціальний прогрес (Копенгаген, 1995 р.); Декларація і Платформа дій, прийняті на Четвертій всесвітній конференції зі становища жінок (Пекін, 1995 р.); Політична декларація й Підсумковий документ "Подальші заходи й ініціативи щодо здійснення Пекінської декларації і Платформи дій", прийняті на Спеціальній сесії Генеральної Асамблеї ООН з порядком денним "Жінки у 2000 році: рівність між жінками і чоловіками. Розвиток і мир у XXI столітті"; Декларація тисячоліття Організації Об'єднаних Націй "Цілі тисячоліття", (резолюція Генеральної Асамблеї ООН, 2000 р.). Ці й інші документи закладають для України основи правових можливостей гендерних перетворень, юридичного регулювання гендерних процесів у різних сферах життя. Впровадження гендерно-правових підходів до впровадження гендерної рівності в різних сферах життєдіяльності суспільства і держави формує самостійну гендерну сферу, її внутрішню стратегічну визначеність, політику та механізми регулювання гендерними процесами. Україна взяла участь у шести європейських конференціях міністрів із питань рівності між жінками і чоловіками, що скликалися Радою Європи, підсумкові документи яких проїняті ідеєю рівності між жінками і чоловіками як принципом прав людини й обов'язковою умовою демократії і соціальної справедливості. Україна визнала гендерний підхід до формування міжнародної і національної політики, до впровадження його в усі сфери життя суспільства, як найдоцільніший у визначенні планів, програм національних перетворень і зобов'язалась забезпечувати рівність, розвиток і справедливість у країні, регіоні й світі, керуючись ідеями соціальної і гендерної рівності. У цих та інших документах суспільний розвиток і прогрес пов'язуються з визнанням гідності й свободи людини, у них показано важливість гендерного чинника для сучасного цивілізаційного розвитку. Свобода від дискримінації за ознакою статі є необхідною складовою в структурі всіх свобод, оскільки визначає їх суб'єкта, носія, а саме – жінку і чоловіка.

Підписавши прийняті на світовому і європейському рівні документи, Україна сприйняла до дії окреслені в них основні підходи до рівності статей, а саме: рівність жінок і чоловіків нерозривно взаємопов'язана з оцінкою соціального прогресу, розвитку та миру; пріоритетність гендеру в забезпеченні прав людини поряд із такими пріоритетами, як бідність, демографія, екологічні питання і мир; рівність жінок і чоловіків є універсальною й незмінною в системі основних прав і свобод людини; ліквідація всіх форм дискримінації за ознакою статі є першочерговими цілями міжнародного співтовариства; рух за рівність чоловіків і жінок у всьому світі є одним із визначальних факторів сучасності; рівність можливостей для всіх людей має ключове значення для побудови справедливих демократичних суспільств у XXI ст. Рівність жінок і чоловіків є першорядною серед семи пріоритетних сфер і напрямків політики, визначених главами держав і урядів світу на Самміті Тисячоліття в документі "Цілі Тисячоліття", (вересень 2000 р.), а саме: рівність жінок і чоловіків; навколишнє середовище; розвиток сільських районів; розвиток міст; система охорони здоров'я; освіта і наука; технічна й інноваційна діяльність; рівність жінок і чоловіків є фундаментальною цінністю Третього Тисячоліття поряд зі свободою, справедливістю, толерантністю.

Гендерна перспектива має бути інтегрована в усі стратегії і програми. Викладені в міжнародних актах ключові підходи потребують від політичних структур країни гендерної активності у сфері політичної і законодавчої діяльності. За цими підходами сучасне українське суспільство і держава моделює і програмує своє майбутнє. Гендерна політика потребує врахування прийнятої у 1998 р. постанови Кабінету Міністрів України, якою затверджена Концепція адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, якою передбачено поетапне приведення національного законодавства відповідно до правових норм, що діють у країнах-членах ЄС. Важливим інструментом нормативно-регулятивного механізму є гендерна експертиза законодавства, що здійснюється відповідно до ст. 4. Закону України "Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків". Гендерна експертиза ставить на меті проведення комплексного дослідження чинного законодавства і проектів нормативно-правових актів на відповідність міжнародно-правовим актам із прав людини стосовно дотримання принципу забезпечення рівних прав і можливостей чоловіків та жінок.

В Україні підведені підсумки виконання Державної програми з утвердження гендерної рівності в українському суспільстві на період до 2010 року, ухваленої Кабінетом Міністрів України у 2006 році. За підсумками громадського моніторингу, здійсненого мережею "Жіночий консорціум України" Державна програма мала досить амбіційну мету – утвердження рівних прав жінок і чоловіків та рівних можливостей для їх реалізації як основного права людини, яку планувалося досягти через низку конкретних завдань, що, передусім, передбачали створення відповідної інституційної бази для впровадження гендерної політики, приведення законодавчої бази відповідно із Законом України "Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків", забезпечення інтегрування гендерних підходів у роботу національних та місцевих органів влади, а також у державні програми, що є дотичними до життєдіяльності жінок і чоловіків в Україні [4].

Громадські організації, що здійснювали громадський моніторинг виконання Програми неодноразово наголошували на її декларативності, зокрема з огляду на невизначеність критеріїв її оцінювання, більшість органів центральної й місцевої виконавчої влади не проводять оцінювання ефективності своєї діяльності щодо впровадження гендерної політики. Державна програма загалом стала формальною основою, на якій планувалося створити інституційну базу для впровадження гендерної політики. Але програма не стала ефективним інструментом впровадження гендерної політики, як це декларувалося в її цілях і завданнях, і не забезпечила інтегрування гендерних підходів у роботу національних та місцевих органів влади, а також у державних програмах, що є дотичними до життєдіяльності жінок і чоловіків в Україні, як, наприклад, програми соціально-економічного розвитку. Низьку пріоритетність гендерної політики в Україні засвідчив, зокрема, брак фінансування Державної програми та обласних програм. Координуючий орган влади – Міжвідомча рада з питань сімейної, гендерної політики, демографії та протидії торгівлі людьми не стала ефективним інструментом інтегрування гендерної політики на найвищому виконавчому рівні. Формування консультативно-дорадчих органів з гендерних питань при центральних органах виконавчої влади, які відповідають за гендерну політику на національному рівні, відбувається формально. У тренінгах та семінарах з питань гендерної політики дуже часто беруть участь люди, які не є обізнаними у суті питання. Веб-сайти центральних органів влади майже не використовуються як джерело інформації із зазначеної проблематики. Протягом зазначених років скорочення обсягів фінансування програм гендерної рівності відбувалось як на рівні затвердження видатків, так і на інших рівнях, складаючи 15-25 % від потреби. Найпопулярнішим шляхом забезпечення прозорості діяльності та доступності інформації щодо впровадження гендерної політики більшість респондентів вважають поширення її через ЗМІ, при цьому не приділяючи належної уваги іншим формам (наприклад, круглі столи, форуми, консультації). Співпраця з громадськими організаціями, хоча вона і є, не набула ще форми постійної належної практики. Значний дисонанс спостерігається у діяльності міністерств та місцевих виконавчих органів влади щодо підтримки громадських ініціатив [4].

Сьогодні в Україні задекларовані на суспільному рівні права й можливості особистості незалежно від статі не дотримуються, упереджене ставлення й гендерна дискримінація продовжують відтворюватися, жінки і чоловіки як соціальні спільноти мають неоднаковий доступ до соціальних статусів, ресурсів, привілеїв, влади. Українське трансформаційне суспільство демонструє низку специфічних умов, які заважають становленню паритетного суспільства. Чи не найважливішими з-поміж них є: відсутність політичної волі до утвердження паритетності у владних відносинах; брак настанов на гендерно-паритетні стосунки в масовій свідомості; засилля патріархальних стереотипів у суспільній свідомості і їх активний вплив на формування владних і суспільних відносин між громадянами країни; орієнтація на традиційні форми взаємовідносин в економічній сфері, коли існує усталений традиційний поділ на жіночі і чоловічі професії, заняття, форми економічної діяльності; притаманна постколоніальним суспільствам орієнтація на відновлене автентичне доколоніальне минуле, що, у свою чергу, формує орієнтовані на героїчну минувшину домінантні націєтворчі міфи, які не передбачають рівності й рівноправності між жінками і чоловіками; прагнення сильної влади ("сильної руки"), невід'ємної від урізання демократичних свобод, зокрема й у гендерному плані, що відсуває проблеми паритетності на маргінес суспільного розвитку; посилення свідомого опору становленню гендерно паритетного суспільства як форма посилення конкуренції між статями в соціальному просторі сучасної України [2].

Державне інтегрування гендерного підходу в усі сфери суспільного життя в Україні, надання жінкам і чоловікам рівних можливостей для самореалізації в цих сферах потребує реалізації конституційного принципу рівноправності. Натомість, декларуючи гендерну рівність, виборче законодавство України, фактично містить приховану дискримінацію. У ньому не виписано й юридично не розгорнуто конституційну норму про створення можливостей для забезпечення гендерної рівності у виборчому процесі. Ні законодавство про

вибори, ні Закон України "Про політичні партії" не містить вироблених процедур і механізмів щодо реального забезпечення виписаних в них рівних прав обох статей і долання гендерного розриву в кількісному складі українського парламенту. Уже на нинішньому етапі становлення партійної системи в Україні потребує долання відсторонення жінок від політики. Відчуження жінок від політичної участі не сприяє становленню й розвитку демократичного процесу. Законодавство, спрямоване на прогресивний розвиток багатопартійної системи, має юридично забезпечувати ліквідацію наявного в державних структурах гендерного дисбалансу, зокрема й через формування партійних списків на паритетних засадах. Парламент України ще залишається індиферентним і до міжнародного досвіду розв'язання проблеми гендерної нерівності [5].

Нова, демократична реальність формує жінку-лідера і чоловіка-лідера нового типу, орієнтованих не на силові методи політичної діяльності (притаманних тоталітарному суспільству), а на ініціювання та втілення гуманістичних методів політичного впливу, мирного, компромісного розв'язання внутрішніх і міжнародних проблем. Формування жіночого лідерства, яке нині відбувається, має розірвати чоловічий корпоративізм при розв'язанні будь-яких проблем, долаючи доволі поширений чоловічий шовінізм. Чоловічий шовінізм виражається в непомірному самозвеличенні чоловіків, наданні їм винятковості порівняно зі становищем жінок, недооцінці жіночого потенціалу та знеціненні жіночого досвіду. Чоловічий шовінізм зберігає такі якості та риси, як зверхність, цинізм, агресивність. Він є руйнівним елементом у розбудові демократії, загрозою у формуванні особистості й гуманізації форм суспільної життєдіяльності, агресивною перепорою в творенні та функціонуванні державних структур. Натомість схильність жінки до компромісів, мирних форм діяльності, комплексного бачення проблем, врахування перспективи при прийнятті будь-якого рішення, за спільних дій із політиками-чоловіками дозволяють об'єднати зусилля в досягненні важливих соціальних і політичних цілей країни [1].

Висновки. Фактично сьогодні ми можемо говорити про цивілізаційний вплив на Україну гендерної теорії як одного із засобів входження України в європейський контекст, залучення до європейських цінностей. Розвиток гендерних напрямків досліджень, вочевидь, дозволить виявити українську специфіку руху до європейського співтовариства. Питання гендерної рівності мають стати центральними під час аналізу і прийняття політичних рішень, у плануванні, бюджетах програм, інституційних структурах і реальних процесах. За підсумками реалізації Державної програми з утвердження гендерної рівності в українському суспільстві на період до 2010 року, видається доцільним наступне:

1. Створення стабільного інституційного механізму з гендерних питань. Йдеться, передусім, про гендерні експертні групи як колективний орган для розроблення ініціатив щодо подолання гендерних проблем та консультативно-дорадчі органи при центральних органах влади.

2. Прийняття низки нормативно-правових актів, Законів України: "Про затвердження Загальнодержавної цільової соціальної програми забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2015 року"; "Про затвердження Загальнодержавної соціальної програми підтримки сім'ї та демографічного розвитку на період до 2015 року"; "Про затвердження Загальнодержавної соціальної програми протидії торгівлі людьми на період до 2015 року"; "Про внесення змін до деяких законодавчих актів стосовно забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків", а саме: законів України: "Про державну службу в Україні", "Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків", "Про вибори народних депутатів України", "Про політичні партії України", "Про Центральну виборчу комісію", "Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів".

3. Інформаційне забезпечення гендерних процесів. Підготовка та затвердження Державної та регіональних гендерних програм має відбуватися публічно, за участі гендерних експертів, ЗМК та громадських організацій.

4. Створення відповідної соціально-економічної, матеріально-технічної та інформаційної бази для здійснення гендерної експертизи, моніторингу дотримання гендерних принципів.

5. Активізація діяльності громадянського суспільства щодо вирішення проблем формування гендерного паритету.

6. Упровадження гендерного підходу в освітню політику.

Перспективи подальших розвідок. Під час реалізації принципів сучасної гендерної політики в Україні не лише бажано, але й необхідно мати серйозну аналітичну базу щодо можливості її втілення та перспектив, що, у свою чергу, вимагає глибоких наукових розвідок.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Основи теорії гендеру : [навчальний посібник] / [авт. колектив : В. П. Агєєва, В. В. Близнюк, І. О. Головашенко та ін.]. – Київ : Вид-во "К.І.С.", 2004. – 536 с.
2. Гендерна політика в системі державного управління : [підручник] / [за заг. ред. М. М. Білинської]. – Запоріжжя : Друкарський світ, 2011. – 132 с.
3. Левченко К. Б. Гендерна політика в Україні : визначення, формування, управління : [монографія] / К. Б. Левченко. – Харків : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2003. – 344 с.
4. Громадський моніторинг Державної програми з утвердження гендерної рівності в українському суспільстві (до 2010 р.) [Електронний ресурс] / Мережа "Жіночий консорціум України". – Режим доступу : <http://merezha.ua/file/13>.
5. Основи гендерної політики в парламентській діяльності : [навчальний посібник] / [автор. колектив : В. А. Гошовська, Н. Б. Ларіна, В. В. Святенко ; за заг. ред. В. А. Гошовської]. – К. : НАДУ, 2011. – 100 с.

REFERENCES (TRANSLATED & TRANSLITERATED)

1. Osnovy teorii genderu [Bases of Gender Theory] : [navchal'nyi posibnyk] / [avt. kolektyv : V. P. Ageeva, V. V. Blyzniuk, I. O. Golovashenko ta in.]. – Kyiv : Vyd-vo "K.I.S.", 2004. – 536 s.
2. Genderna polityka v systemi derzhavnogo upravlinnia [Gender Policy in the System of the State Management] : [pidruchnyk] / [za zag. red. M. M. Bilyns'koi]. – Zaporizhzhia : Drukars'kyi svit, 2011. – 132 s.
3. Levchenko K. B. Genderna polityka v Ukraini : vyznachennia, formuvannia, upravlinnia [Gender Policy in Ukraine : Determination, Formation, Management] : [monografiia] / K. B. Levchenko. – Kharkiv : Vyd-vo Nats. un-tu vnutr. sprav, 2003. – 344 s.
4. Gromads'kyi monitoring Derzhavnoi programy z utverdzhennia gendernoi rivnosti v ukrains'komu suspil'stvi (do 2010 r.) [Public State Programme Monitoring on the Gender Equality Establishment in the Ukrainian Society (till 2010 Year)] [Elektronnyi resurs] / Merezha "Zhinochyi konsortsium Ukrainy". – Rezhym dostupu : <http://merezha.ua/file/13>.
5. Osnovy gendernoi polityky v parlaments'kii diial'nosti [Bases of Gender Policy in the Parliamentary Activity] : [navchal'nyi posibnyk] / avtor. kolektyv : V. P. Ageeva, V. V. Blyzniuk, I. O. Golovashenko ta in.]. – Kyiv : Vyd-vo "K.I.S.", 2004. – 536 s.

Матеріал надійшов до редакції 13.09. 2012 р.

Kokhan Yu. V. Gender in the modern Ukrainian society: world view aspects of the state approach.

В статті здійснено аналіз світоглядних аспектів, суспільного запиту щодо впровадження комплексної державної гендерної політики. Визначено пріоритетні напрями реалізації ідей гендерного рівності в українському суспільстві. Виявлено цивілізаційне впливу на Україну гендерної теорії як одного з способів вступлення України в європейський контекст, приобщення до європейських цінностей. Сделано висновок, що розвиток гендерних напрямів досліджень дозволить визначити українську специфіку руху до європейському суспільству.

Kokhan Yu. V. Gender in the Modern Ukrainian Society: World View Aspects of the State Approach.

The article analyzes world view aspects, public demand relating the complex state gender policy implementation. The top-priority trends of the realization the gender equality ideas in the Ukrainian society are determined. The civil influence of the gender theory upon Ukraine as one of the ways of the Ukrainian integration into the European context, inclusion to the European values is brought to light. It is concluded that the development of the gender research ways will allow to determine the Ukrainian specificity of movement to the European society.